

Diana Hudolin

Ples je njena ljubezen in njeno življenje: intervju z dr. Meto Zagorc

Predstojnica katedre za ples, učiteljica plesa na Fakulteti za šport, avtorica mnogih knjig, člankov, bivša predsednica Plesne zveze Slovenije, plesna strokovnjakinja ... vse to in le ena ženska – dr. Meta Zagorc. Kot vemo, je veliko naredila za to, da je Slovenija prepoznavna po plesu. S televizijsko oddajo Euroritem je na tisoče žensk spravila v telovadnico. V pogovoru razkriva, od kje izvira vsa ta njena energija.

Mnogi vas opisujejo kot plesno strokovnjakinja. Zanima me, kdo vas je navdušil za ples oziroma kakšni so bili vaši plesni začetki?

Moji začetki plesa segajo v Gimnazijo Novo mesto, kamor je prihajal plesni učitelj Tone Arko. Ob sobotah ni bilo večjega dogodka, kot so bile njegove plesne vaje, na koncu leta je bilo tudi plesno tekmovanje. Ko sem odšla v Ljubljano študirat, sem s plesom za nekaj časa prekinila, v 3. letniku pa sem ponovno po malem začela. Za vrhunski tekmovalni ples sem imela priliko šele po končani fakulteti. Poleg tega sem se v mladih letih ukvarjala tudi z atletiko, in sicer metala sem

kopje. Tega verjetno niste pričakovali (smeh). Bila sem tudi članica dolenske atletske reprezentance, vendar sem se morala v študijskih letih odločiti med življenjem v troje in atletiko. Tako sem se odločila za ljubezen.

Zanima me, od kod črpate vsoto energijo. Bila sem priča vašim plesnim uram in zdi se mi, da vsak dan znova žarite.

Energijo človek jemlje iz odnosa do življenja, mogoče se nekateri tudi rodimo z več energije. Energija izhaja iz pohlepa po življenju, ali pa iz tega, koliko si predan kakšni stvari na tem svetu. Kadar imaš delo rad, potem ti to ne predstavlja nobene težave. In jaz čutim

oziroma se mi zdi, da je moje poučevanje moje poslanstvo, potem je vse zlahka. To povem tudi vsem študentom, kadar jih vidim, da se vlečejo okrog kot megle, zunaj pa je lep in sončen dan.

Glede na to, da ste avtorica več knjig, profesorica na Fakulteti za šport, bivša predsednica Plesne zveze Slovenija in še bi lahko naštevali, me zanima, kako vam uspe vse te aktivnosti usklajevati?

Ples ti vedno da neko disciplino, neko organizacijo. Katarina Venturini nam je predstavila, da je plesni dan zelo discipliniran; ve

se, kdaj se vstaja, kako poteka celotni dan in kako si razporedimo delo. Z leti ugotavljam, koliko svojega časa sem posvetila karieri in kje je bil tisti primanjkljaj časa, ki bi ga lahko posvetila svoji družini, pa ga nisem mogla. Takrat, ko smo še plesali, sem imela majhnega otroka in še danes imam slabo vest, ker se mu nisem posvečala v taki meri, kot se sedaj posvečam svojim vnukom.

Kaj menite o slovenskih plesalcih.

Imamo izredno dobre plesalce; to kažejo rezultati, bodisi na evropskih, svetovnih prvenstvih in to v vseh plesnih zvrsteh. V Sloveniji imamo svojevrstni sistem, da gre lahko vsak šolar skozi nek sistem plesnega šolanja, kjer je ples vpleten v učne načrte, kjer se vsakdo sreča z valedo in potem z maturantskim plesom. Predvsem pa imajo plesni klubi možnost, da izberejo veliko število otrok, ki se danes začnejo ukvarjati s plesom že v zelo mladih letih. Seveda, če hočeš dobiti vrhunske rezultate, moraš zelo dolgo časa vztrajati v plesu. Če hočemo doseči dobre rezultate, moramo imeti odlične domače strokovnjake (kar jih je pri nas v Sloveniji veliko in tudi slovijo vse naokrog). Potem pa moraš imeti določene pogoje, prostore, plesne studije, plesne učitelje in kar je najpomembnejše, plesalec mora imeti določen motiv, zakaj plesati.

Bi mogoče osebno izpostavili katerega od slovenskih plesalcev ali par, ki vam je najljubši?

V letošnjem letu je Plesna zveza prvič podelila priznanja dvema plesalcema, ki smo ju proglasili za ambasadorja plesa. To sta Anže Škrube in Nika Kljun. Tudi vsi tisti, ki so postali svetovni prvaki, so neverjetni plesalci. To so plesalci, ki zaplešejo tako dobro, da meni stopijo solze v oči in me spreleti srh. Gotovo med take plesalce spadata tudi Škufca in Venturini, ki sta vrhunsko promovirala slovenski ples. Potem imamo tu še vse hip hoperje, breakerje, ki prodirajo v svetovno špico.

Se vam zdi, da so slovenski plesalci dovolj cenjeni s strani naše države?

Zato, da se nekoga ceni in pozna, je potrebno prodreti v medije. To je že 10 let ali pa še več problem te zveze, ki je sicer med najbolj uspešnimi športnimi zvezami, ne samo tukaj pri nas, tudi v svetovnem plesnem prostoru. Problem je nepokritost medijskega prostora. Vzgojili smo že nekatere novinarje na področju plesa, pa se je potem vedno znova izkazalo, da jih bolj rabijo na drugih področjih. Mogoče bo treba narediti tudi korak naprej v tej smeri. V plesu je gotovo najslabša točka to medijsko pokrivanje in sponzorstvo. Bolj kot si medijsko prepoznaven, več imaš mo-

žnosti, da dobiš sponzorja, ker vsak sponzor mora videti tudi tvoj učinek.

Letos ste se upokojili. Dolga leta ste poučevali na Fakulteti za šport, zato me zanima, kaj boste počeli zdaj? Ne boste nič pogrešali vsakodnevnega posredovanja znanja in poučevanja plesa?

Seveda bom pogrešala, ampak zaenkrat mislim, da bom še vedno malo učila, ker to zelo rada delam. Drugače me pa čaka kitara, ki sem si jo kupila že pred leti, zato da se bom naučila nekaj akordov in da bom lahko prepevala. Potem imam tudi že slikarsko orodje in slikarsko stojalo za platna. Vabijo me tudi v svetovno plesno zvezo, da bi izpeljali izobraževanje trenerjev in sodnikov v večji meri. Rada tudi kaj preberem, grem v kino, v gledališče, kjer imam še tudi nepokrito polje. Tudi jogo si želim spraviti v življenje na Fakulteti za šport.

Misel, katero bi delili z bralci revije Šport za konec:

Hmm ... mogoče od Malarmeja: »Ples je večna interpretacija poljuba«. Ali pa »lajf je magic«. Magic je gibanje, sinonim za energijo, da se zaveš trenutka tukaj in zdaj. Veseliti se moramo svojih dosežkov. Nekateri velikokrat pozabijo na to. Zato bodimo pozitivni in začutimo magic v sebi.